

И решихме : ще си поемемъ пѣтя ! Да, да, ще си тръгнемъ веднага.

Но зашушукаха нѣщо момчетиитѣ около насъ. И скоро се разбра : ще ни изпращатъ „тържествено“. Едни щѣли да дойдатъ до край града, а други ще ни придружатъ и по-далече, до нѣкакви „лѣджи“. Па се прѣснаха да се приготвятъ.

Така привечерь се дигна цѣлата българска махала. Не знамъ защо, почна да ми се свива гърлото : ще заплача отъ вълнение. А какво бѣше после, на край града ! Изстѣпи се напредъ една стара учителка, изгледа поредъ изпращачитѣ и като просна царствено рѣка къмъ насъ (сѣщо като на театъръ !) извика :

— Погледнете тия деца ! Вижте ги, какви сѣ още отъ сега ! Да знаете, тѣ утре, когато порастнатъ, ще станатъ достойни синове на майка България !

И всички очи се впериха въ насъ... Протѣгатъ ни рѣце и крещатъ : сбогомъ ! сбогомъ ! А после ни оглушиха съ ура... .

Но, сладко нѣщо било славата !

